

ningen; han vilde have undgaaet at vække, hvad jeg ikke frygter for at kalde Forargelse, og jeg tror dog ſaa godt om den ærede Rigsdagsmand fra Langeland, at det vilde have været ham kjært, om han ikke havde vaakt Forargelse. Jeg tror ogsaa, den ærede Rigsdagsmand fra Langeland vilde have gavnet Religionsfrihedens Sag, hvis han havde forlangt en anden Edførmular. Den Tid kan jo dog nok komme, at Flere af den Retning, hvortil den ærede Rigsdagsmand for Langeland hører, kan komme til at beile til Madſer paa Rigsdagen. Efter at der aabenbart er indgaaet en vis Alliance, kan der være Tale om, at Flere af denne Retning kunne ville beile til Madſer paa Rigsdagen og ogsaa komme herind; men diſe vilde med en ganſke anden Frimodighed have kunnet tage Sæde her i Rigsdagen, naar der iforveien var ſørgt for at de kunde komme til at aflægge Et efter en Edførmular, ſom ſtod i mere Overensſtemmeſe med deres religiøſe Følelſer. Jeg tror, at det vilde være ligefrem til Befæſtelfe af Religionsfriheden her i Landet, hvis den ærede Rigsdagsmand fra Langeland havde benyttet denne Leilighed til at fremtvinge en Edførmular, ſom kunde anvendes af dem, der høre til hans Retning. Men dernæſt vilde den ærede Rigsdagsmand fra Langeland ogsaa have ſtyrket ſin egen Stilling i høi Grad. Da vi ſik Underretning om, at hanovre paa Langeland havde ſagt: Jeg tror hverken paa de Chriſtnes eller paa Jødernes Gud, hverken paa det gamle eller det nye Teſtamente, ſaa vaakte det ingenlunde, det maa det ærede Medlem ikke tro, nogen almindelig Indignation. Nei, jeg har hørt ogsaa alvorlige Chriſtne ſige: Det er dog egentlig rigtig gjort af den ærede Rigsdagsmand, at han ſaa erlig udtaler ſin Mening, ſin Anſkuelfe — ikke at tale om, at denne Udtalelſe naturligviis er bleven modtagen med Jubel af hans Meningsfæller. Det har derfor ingenlunde været Tilfældet, hvad man har villet ſige, at der hørte et ſaa overordentligt Mod for den ærede Rigsdagsmand til at fremkomme med ſaadanne Udtalelſer. Jeg mindes en lille Epiſode engang for mange Aar ſiden her paa Rigsdagen. Der var en berømt Rigsdagsmand, kan jeg nok ſige, ſom ſagde, at han altid havde haft Mod til at optræde mod den heſſende Folkeſtemning, og han anførte dette ſom Beviſ paa, at han var i Befiddelfe af ſtort perſonligt Mod, men ſaa ſagde Biſkop Monrad: Men er den ærede Rigsdagsmand nogenſinde optraadt mod dem, han ſpifer til Middag med? Ja, det er netop at træffe Sømmet paa Søvedet. Der hører ikke noget Mod til at optræde mod dem, ſom man ikke holder Omgang med, mod dem, ſom man aldrig kommer ſammen med, men derimod at optræde mod dem, ſom man ſpifer til Middag med, det hører der Mod til. Den ærede Rigsdagsmand har ikke viiſt noget ſærdeles Mod ved ſine Udtalelſer, men

derſom han var gaaet ind paa Formandens Henſtilling, vilde han for kommende Tider have ſtyrket ſin Stilling heri Landet, medens jeg nu er overbeviiſt om, at han har undergravet den ſaa godt, ſom han paa nogen Maade kunde. Jeg kan for min Del ikke Andet end give Formanden Ret i Realiteten. Jeg vil ikke indlade mig paa, om hans Ekrivelfe kunde have været affattet paa den ene eller den anden Maade, om der findes Ord i Ekrivelfen, ſom ikke ere heldig valgte. — Alt det er Lapperi — men jeg giver ham Ret i Realiteten. Han har viiſt, at han har villet værgø om Edens Hellighed, han har viiſt, at han har villet forebygge offentlig Forargelfe, og med det Samme viiſt, at han er en ſaa varm Ven ſom Nogen af Troſfriheden. Alt dette anerkjender jeg, ſagde det ærede Medlem fra Kolding (Berg) ved Motiveringen af Forlaget til Beſlutning, det er ikke noget Miſtillidsvootum til Formanden, thi vi erkjende Alle, at Formanden har havt den bedſte Mening. Men jeg tør da ligeoverfor dette ſpørge: Kunne vi nogenſinde i vore Forhandlinger med hverandre gaa ud fra nogen anden Forudſætning, end at vi altid have de bedſte Meninger? Vi ere ikke berettigede til at gaa ud fra nogen anden Forudſætning. Det, der foreligger, er ligefuldt et Forſlag til et Miſtillidsvootum. Jeg for min Part agter derfor at ſtemme mod dette Forſlag til Beſlutning, og jeg vil anbefale Thinget at gjøre det Samme, men jeg vil gjøre det, efter dog førſt nu til Slutning at have tilføjet den Bemærkning, at jeg haaber, at den Forhandling, der her har fundet Sted, ſkal føre til, at man ſøger at forebygge ſaadanne Tilfælde for Fremtiden, ſkal føre til, at man ſøger at faae en Edførmular ſkaffet tilveie, ſom ogsaa de, der høre til den Retning, hvortil den ærede Rigsdagsmand fra Langeland hører, kunne benytte uden at vække offentlig Forargelfe.

Sorup: Jeg tager Ordet idag under en levende Følelſe af, at denne Forhandlings bedſte Ord allerede er ſagt igaar, da det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Brandes) førſte Gang talte til os. Derſom der er Grund til at lykønſe det ærede Medlem til, at han er kommen ind her i Thinget, haaren af Religionsfrihedens ſtarke Magt og vort Folks Sind, er der ikke mindre Grund til at lykønſe os, det ærede Medlems politiſke Bemær, til, at vi i ham have en Repræſentant for Religionsfriheden, hvis Lankeſet er præget af Tolerancens og Forbragelighedens milde Aand. — Derſom den høitærede Formand ikke havde draget Grændſerne for denne Forhandling ſaa uventet ſnevert, ſom det ſkede igaar, vilde det have været naturligt, ja nødvendigt at vende tilbage til den Valgagitation, hvori denne Sag har ſin ſidſte Kilde, og hvoraf den egentlig udſpringer, og hvormed, kan jeg gjerne